

saadanne Forhold. Jeg kan ikke undlade at see hen til, hvorledes en engelsk Finantsminister fremtræder med Budgettet. Ogsaa der hændes det jo ikke sjældent, at Ministeren maa forlange overordentlige Tilskud — tilmed paa samme Maade, som vor Finantsminister gjør det denne Gang, nemlig gennem en Indkomstfiat. Men han kommer da altid med noget andet til, nemlig de finantsielle Reformer, Fuldstændiggjørelse og Forbedring af den Maade, hvorpaa Skattebyrderne hvile paa Borgerne. Der er altid noget Haardt og Ubegageligt for os i at skulle vedtage og for Folket i at faae vedtaget en Skat; men det Ubegagelige og Haarde lettes dog altid noget, naar man samtidig dermed kan lindre Byrderne paa andre Punkter. Det er imidlertid ikke blot behageligt samtidig at kunne komme med Skattenedsættelser og Reformer paa andre Punkter; men det har ogsaa en stor reel Betydning. Det er jo dog en gammel Sandhed, at ligesaa galt som det er at tage Skattens Beløb, ligesaa gal er ofte den Maade, hvorpaa det tages, den trykkende, hæmmende, besværende og Udviklingen hindrende Maade, hvorpaa den udføres. Og hvad er der, der mere trænger til Reform end netop hele vort Skattevesen? Et æret Medlem ligeoverfor (C. V. Nimestad) har allerede draget et af de vigtigste Punkter frem, nemlig Toldreformen, og det er med fuld Føie. Fra alle Kjøbstæderne er der jo nylig kommet Klager over, hvorledes Næringerne lide. Hvad ligger her nærmere til Hjælp end en Toldreform? Man kan jo heller ikke gjøre et eneste Skridt i det oeconomicke Liv uden at støde paa Hindringer, ikke saameget paa Grund af det Beløb, der tages fra Borgerne, som fremfor Alt paa Grund af hele den Maade, hvorpaa det opkræves. See f. Ex. hen til Landvæsenet, hvorledes lider ikke selv her som der Alt, hvad vi kalde Erhverv paa dette Omraade, under denne Byrde; hvorledes har man f. Ex. ikke regnet ud, at der betales flere Mark pr. Tde. Hartkorn igennem Toldafgiften paa Jern? Efter en ikke høj Beregning bliver det ialfald et Par Mark pr. Tønde. Og for nu at nævne et andet Exempel, som jeg netop har truffet paa i disse Dage: I en af Landets frugtbareste Egne er en Sam-

ling Landmænd traadt sammen for paa bedre Maade end hidtil at skaffe sig, hvad der for denne Deel af Landet har stor Betydning, nemlig suur phosforsuur Kalk. De kunne faae det en Trediedeel billigere end hidtil ved at tage det fra England; men de have dog først henvendt sig til en af Landets første Fabrikanter for at prøve, om ikke den indenlandske Industri kunde skaffe det ligesaa billigt; han har imidlertid svaret dem, at han ikke kunde concurrere med England paa Grund af, at Toldafgiften af Svovlsyre, og hvad det var, lagde saa store Byrder paa Fabrikationen af denne Vare. Efter al Sandsynlighed kan dog den store Forbrug heraf snart ikke mere tilfredsstilles af vor egen Industri. Man kan vende sig, hvorhen man vil, og man vil finde Exempler nok af samme Slags. Hvorledes blev ikke ogsaa Toldloven affattet her sidste Gang? Den burde jo altid revideres jævnlig; ja, hvert Aar burde der maaskee egentlig gjøres en Tilføining til den, om vi end, eller netop fordi vi ganske vist altid her maae gaae langsomt frem. Men hvorledes vare nu Forholdene, da Toldloven sidst blev vedtagen? Det blev jo erklæret dengang, at det var noget aldeles Provisorisk; thi de politiske Forhold vare jo saadanne, at man uden at røre ved Indtægterne i Stynding og Hast maatte vedtage hele Tarifen. Det blev, saavidt jeg erindrer, sagt af Regjeringen, og det blev sagt af Drdsforen for Udvalget i Sagen. Saaledes var det dengang. Hvorledes maa det saa ikke være nu? Dertil kommer, at jeg nærer megen Tvivl om, hvorvidt Finantsministeren kan gennemføre en god Indkomstfiat uden samtidig at tage samtlige Skatteforhold og navnlig Toldforholdene for. Det er sagt af et æret Medlem fra Aarhus (Winther), at en af de Byrder, som Befolkningen er mindst fornøjet med, og som ganske vist hører til dem, der sees tydeligt og mest, er Tolden paa Kaffe, Sukker, Afgiften af Brændeviin o. s. v.; men paa den anden Side maa det dog ogsaa siges, at det er den Byrde, som frembyder de færreste praktiske Vanskeligheder, og som Staten i alt Fald vanskeligt kan give Afkald paa. Sagen er nu paa den anden Side den, at ved en Indkomstfiat — og dette læres mere end noget